Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

9) DERDE HOOFDSTUK. (Vervolg.)

Nu kon de doode nooit meer spreken, de smadelijke verdachtmaking nooit van Ethel's geliefd hoofd wegnemen. Dat was een nieuwe slag . . . Geluid van stemmen schrikte hem eensklaps uit zijn sombere gepeinzen op.

„Ja, Sir," hoorde men in de voorste kamer het koeterwaalsch van een neger, „ze hebben hiernaast in het privékantoor gevochten, gistermiddag om vier uur ongeveer. Ik heb het op de gang kunnen hooren ; ik kon geen woord verstaan, maar ik hoorde een vrouwenstem weenen, en een man heeft gelachen en gescholden. Ik heb er niet erg op gelet en dacht, dat een cliënte van Mr. Whistler een proces zou verloren hebben."

Het korte, zorgelooze lachen was in schrille tegenstelling met den diepen ernst in de kamer waar het lijk lag.

„De gewapende macht !"

Crout had geluisterd, maar geen spier was bij het vernemen van die woorden vertrokken, terwijl Whistler's trekken wederom doodsbleek geworden waren.

„Nu, het heeft lang genoeg geduurd."

De manschappen, onder persoonlijke leiding van den politiecommissaris van de wijk, kwamen naar de open deur gedreund. Tegelijkertijd kwamen ook de politiedokter en de rechter aan, die reeds toevallig op zijn kantoor was. Vlak op den voet volgden hem de twee afgezanten van het centrale detective-bureau, tot groote verlichting van Mr. Crout, die in een hunner den bekwaamsten politiebeambte der stad herkende. Spoedig had Mr. Keane, de detective van het centraalbureau, de leiding op zich genomen. Aandachtig luisterde hij naar de verklaringen van zijn collega van het Pinkerton-bureau, terwijl de rechter allereerst belangstelde in den doode, dien men ondertusschen opgenomen en op de lederen sofa gelegd had.

Natuurlijk konden ook de beëedigde dokters slechts den reeds lang ingetreden dood van Huntington constateeren, en tevens dat deze aan een misdaad te wijten was. Ook hun pogingen om den dolk uit de wonde te trekken, kostten veel moeite. Toen hij eindelijk los kwam, bleef het verwachte hevige nabloeden achterwege. Slechts enkele druppels zwart geronnen bloed kwamen uit de wonde.

„Dat is opmerkelijk," meende de rechter nu hoofdschuddend, liet zich echter niet verder uit, maar boog zich tot een nieuw onderzoek neder.

Dit scheen hem niet te bevredigen, want spoedig hield hij weder op en gelastte het lijk aanstonds naar het gerechtsgebouw over te brengen, opdat daar direct het sectie-onderzoek zou kunnen plaatshebben.

Ook de rechter kende Ned Whistler een weinig.

„Ik hoop dat u deze treurige geschiedenis op een voor u zelf bevredigende manier kunt verklaren, Mr. Whistler," zeide hij, nadat ook hem door de detectives 't resultaat der onderzoekingen was medegedeeld.

„Hebt u werkelijk geen vermoeden, wat de reden voor dezen moordaanslag kan geweest zijn en wie de dader zijn mag ?"

„Neen, ik ben even radeloos en onwetend als u allen ! Ik wil niemand verdenken, zeker niet den man, wien ik persoonlijk mijn vertrouwen geschonken heb. Maar Mr. Phelps' afwezigheid komt mij, rond gezegd, zeer opvallend voor."

„Waar woont de man ?" vroeg Keane.

Dat wist de advocaat intusschen niet te zeggen. Hij had zich daar niet om bekommerd, maar geloofde uit enkele gesprekken te kunnen opmaken, dat de boekhouder aan den anderen oever der Hudson, in Hoboken of Jersey City woonde.

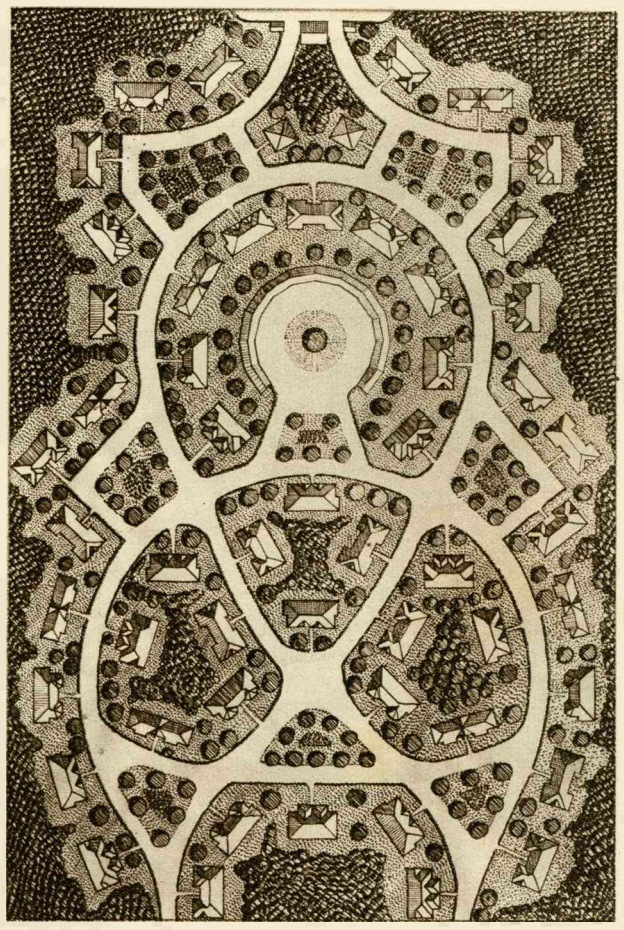
„Verduiveld ! Dat is ver weg. Waarom moet de man nu juist in die Muskietenstaat wonen !" bromde Keane. „Nu, wij moeten ons met den betrokkene zoo spoedig mogelijk in verbinding stellen ; dat is alles wat wij doen kunnen . . . Hebt u dan ook maar éénigen grond, om den man zulk een daad aan te wrijven ?"

„Niet den geringsten ; ik zei dit toch al. Mijn verdachtmakende uitdrukking spijt me nu reeds."

„Dus er bestond tusschen den klerk en uw neef hier geen bepaalde vijandschap ; maar misschien leefden zij toch op gespannen voet met elkaar ?"

„U vraagt mij te veel. Die man daar kwam vóór ongeveer een kwart jaar hier in New York terug, nadat ik hem misschien wel tien jaren uit het oog verloren en zelfs reeds dood gewaand had. Ik moet helaas bekennen, dat ik in hem al spoedig een mensch leerde kennen wiens omgang voor mij niet wenschelijk was, daar hij een groote beroepsdrinker geworden was, die in beschonken toestand zeer schandalig zijn kon.

„Enkele malen bezocht hij mij hier op het kantoor, doch toen ik zag, dat mijn geldelijke ondersteuningen op minderwaardige wijze benut werden, nam ik het besluit hem het kantoorbezoek geheel te verbieden.

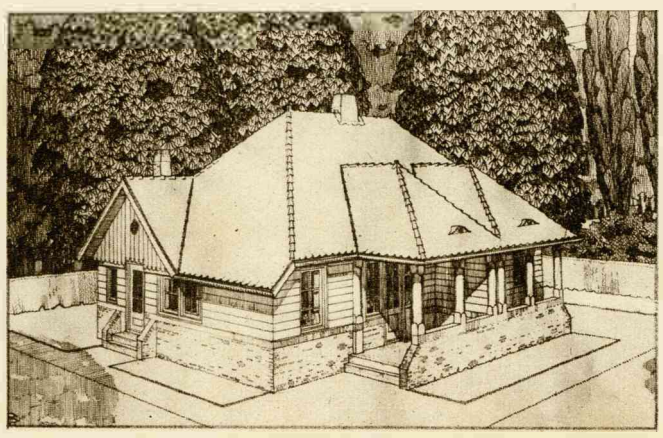
Een groot sociaal werk.

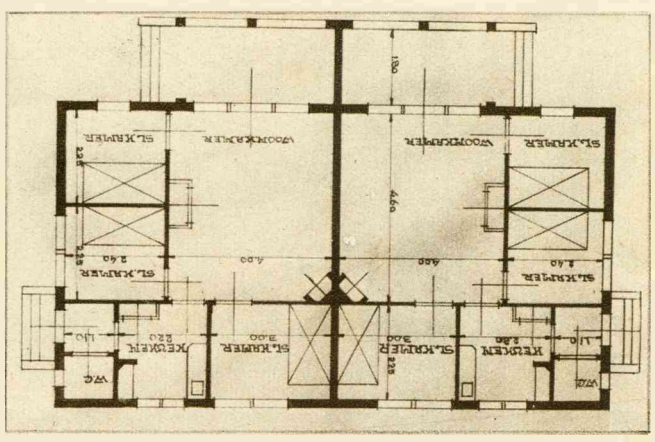
Dezer dagen zal de Gemeenteraad van Amsterdam een voorstel van de Vereeniging „Zomers Buiten" te behandelen krijgen, waarin verzocht wordt aan deze vereeniging, welke bestaat uit personeel der Gemeente, wier salaris de 1500 Gulden per jaar niet te boven gaat, een voorschot te verstrekken voor het bouwen van twee grootsche vacantie-oorden.

Een daarvan wordt gevestigd tusschen Castricum en Wijk aan Zee (aan zee dus), en de andere tusschen Bussum en Laren. Elk dezer oorden is 6 H.A. groot en bevat, behalve huisvesting voor 2 leiders (het bestuur zelf zal gedurende de vacantieperiode de leiding in handen nemen) 52 dubbele vacantiehuisjes, in het geheel plaats biedende voor 104 gezinnen. Aan den ingang zijn eenige lokaaltjes tot bergplaats van koffertjes enz. ingericht, in het midden komt een overdekte kinderspeelplaats, terwijl aan het eind een lokaaltje voor conversatie en een leeszaaltje zal worden gevestigd. Het geheel zal worden gebouwd met zes verschillende types en een keurige bloemperkversiering zal voor afwisseling zorgen. Overwogen wordt een gemeenschappelijke keuken in te richten. De huisjes bevatten een groot woonvertrek, keuken, 3 slaapvertrekken, kasten en een W. C.

Geheel gemeubileerd, beddegoed zelfs inbegrepen, zullen deze huisjes, gedurende een week, voor slechts f 3.— aan de leden van „Zomers Buiten" worden verhuurd, waardoor zelfs het grootste gezin in staat zal zijn de vacantie buiten door te brengen om daar dan frissche lucht en heerlijk natuurschoon te kunnen genieten.

De plannen zijn voor de vereeniging „Z. B." vervaardigd door de heeren Gulden en Geldmaker, architecten die zich reeds een naam hebben verworven door 't bouwen van arbeiderswoningen. Het geheele plan zal een bedrag van f. 500.000 vorderen. Het voornemen bestaat de vacantieoorden Mei 1917 te openen ; in een seizoen loopende van Mei tot en met September zullen ruim 4000 gezinnen kunnen profiteeren.

„Mijn boekhouder was op dit punt streng door mij gewezen.

„Des te grooter is nu mijn bevreemding."

„U geeft derhalve toe, op slechten voet met den doode gestaan te hebben ?" vroeg de rechter, en toen Whistler slechts knikte, voegde hij er aanstonds aan toe :

„Wie was de dame, met wie u gisteren namiddag ongeveer om vier uur hier in deze kamer moet hebben gevochten ?"

„Ik heb niet met een dame gestreden, maar het supremecourt — het gerechtshof — gisteren eerst na vier uur verlaten ; toen ben ik nog even naar de Lotosclub geweest voor ik me hierheen begaf. Eerst ruim vijf uur kwam ik hier."

De opmerkzaamheid van den rechter, die, terwijl de advocaat sprak, met dezen naar voren gegaan was, werd door de gebaren der in het privé-kantoor achtergebleven detectives, gewekt.

„Voorzichtig, Sir !" riep Crout hem toe, toen hij op hem toeliep, terwijl Ned achterbleef.

„Hier mag ons geen enkel spoor ontgaan.

„Maar overtuig u zelf ; het komt mij gewichtig voor."

Hij wees, het gordijn der bibliotheek wegschuivend, op den grond.

„Wat denkt u dat dit is ?"

„Stof ; maar laat eens zien."

De mannen waren op hun knieën gaan zitten.

„Hier is een afdruk als van een met spijkers beslagen schoen, een plompen mannenschoen waarschijnlijk ! Nu, wat zou dat ?" vroeg hij Crout, die het spoor reeds zorgvuldig had afgemeten en in zijn zakboek genoteerd had.

„Het ziet er uit," antwoordde de huisdetective, „alsof zich iemand achter dit gordijn had verborgen gehouden."

„Hoezoo, waarom ? Kan Mr. Whistler hier niet evengoed boeken gehaald hebben ?"

Hij wees door de openstaande deur naar den advocaat, die in het groote lokaal opzettelijk door den politiecommissaris in een gesprek was gewikkeld, opdat hij den loop van het onderzoek niet zou kunnen volgen.

„Kijk eens naar de sierlijke schoenen van dien man daar," prevelde de huisdetective.

„Ik heb het schoenwerk van den doode ook reeds bekeken ; beiden hebben geen genagelde plompe zolen, en toch staan hier zulke afdrukken. Hier. . . . zie toch !" zeide hij op luider toon.

„Men kan iederen nagel — vierkante nagels met breede koppen — zeer duidelijk in het stof onderscheiden ; een zeker teeken, dat de afdruk hoogstens gisteren gemaakt is. Ook de voetafdruk is nog heel eventjes te onderscheiden ; dit spoor voert naar de kamer, terwijl de ronde hak hier plotseling ophoudt ; wederom een bewijs, dat de afdruk niet kan zijn van iemand, die boeken wilde uitzoeken, maar van iemand, die zich achter het gordijn verborgen hield, met het gezicht naar de kamer gekeerd. . . ."

„Daarvoor spreken overigens ook hier deze middelste rijen boeken. Let eens goed op, zij zijn achteruit geschoven, alsof een zwaar lichaam er tegen gedrukt heeft."

„Wie zou zich hierachter hebben kunnen verbergen ? Men moest Mr. Whistler daarover eens ondervragen," bracht Keane in 't midden, op wien de bewijzen wel eenigen indruk gemaakt hadden.

Maar reeds na de eerste schrede stond hij stil. Met een sluw lachje meende hij :

„Dat is misschien in de kaart van den andere spelen of den man waarschuwen, want ongetwijfeld" — met een vragenden blik op den rechter — „staat de advocaat onder zware verdenking, zelf in de zaak betrokken te zijn."

„Zonder twijfel," gaf de beambte te kennen en wendde zich toen onmiddellijk tot Crout.

„Hoor eens, voor uw theorie met den man achter het gordijn valt wel iets te zeggen. Het wapen stak in een zóó spits toeloopenden hoek in de borst, dat de wonde nauwelijks toegebracht kan zijn door iemand, die vlak tegenover zijn tegenstander stond.

„Men kan er zeer goed uit besluiten, dat de man daar door den dood is overvallen; zoo ik zelf het wapen niet in de wonde gezien had, zou ik tot een geheel andere conclusie komen. Het schijnt zeker te zijn, dat die man ginds in gesprek met een ander voor de schrijftafel heeft gezeten, dat de moordenaar plotseling achter zijn rug om zich over hem heeft neergebogen en met groote woede van bovenaf heeft toegestoken. Het wapen zat immers zeer vast. Maar het blijft toch altijd nog opvallend, dat er in 't geheel geen bloed gevloeid is, gelijk bij zulk een verwonding anders gewoonlijk het geval is ; de kleine vlek daar op den ijsberenpels beteekent niet veel."

De concierge verscheen weder even in de deur. Hij was vergezeld van den eenen bediende der lift en den hallboy.

„Deze beide luidjes moeten belangrijke dingen hebben opgemerkt. Ik zelf heb gezien dat Mr. Whistler gistermiddag, om vijf uur ongeveer, zich naar het kantoor begeven heeft. Gelijk de hallboy hier zegt, verliet hij het kantoor eerst kort voor zes uur, en bleef dus ruim drie kwartier op zijn kamers. Ik zag hem ook kort voor zessen het gebouw verlaten, en sprak zelfs nog even met hem. Het kwam me voor, dat hij zeer opgewonden was en hij kon mij nauwelijks antwoorden."

„Het viel den hallboy op, dat Mr. Whistler geen sleutel bij zich had, hij moest een hangslot halen en zoo de kamer voorloopig afsluiten."

„Yes, Sir", onderbrak nu de bediende der lift. „Hij stelde ook zulke curieuze vragen bij de opstijging ; hij wilde weten wie er was geweest.

(Wordt vervolgd).